

שגידפו. אחר כך נותק הקו עליידי בני המישפחה.

"אמא נורא אמיצה"

ל שושנה היתה סיבה טובה לנתק את הקו. העיתונאים הצפוניים קיבלו מידע על עברה ומעשייה המרדמים בשנים האחרונות. הם מיהרו לטלפן לבית המישפחה, כדי לברר מה אמיתות המידע. שושנה נתקפה בפאניקה. היא

"רציתי לתת לבנותי את הטוב ביותר!"

בכתה כילרה קטנה, איבדה את עשתונותיה ואת כוחה. הבנות כבר ישבו. על הבעל ועשור ישבו כסאלון. היא סיפרה בככי שהיו לה בעיות בעבר, אבל היא שילמה לכל מי שהיתה חייבת לו, ושמתנכלים לה ללא כל סיבה. "רציתי לתת לבנותי את הטוב ביותר — באלט, שיעורי פסנתר, רציתי לפצות אותן, לכן הסתבכתי". נראה שגם הבעל לא ידע דבר על עברה.

במטה המערך התארגנו כדי לקלוט את כל החומר שורם על שושנה ועל עברה. צוות מיוחד נשלח לנצרת עילית כדי לצלם שלושה שוכיו אותה היטב. שימועון פרס הוכנס לתמונה והוא עקב מקרוב אחרי הכנת התשדיר, שנפסל אחרי כך לשידור.

המערך זעם על החלטתו של יושבי ראש ועדת הבחירות המרכזית, גביאל כר, שופט בית הדין המשפט העליון, אבל הכל שם הורו לאל ששושנה לא הופיעה בתשדיר מטעם המערך. בשלב זה החלו בנייה המישפחה להתגונן. אם מייד אחרי השידור הסכימו שושנה ובעלה לשוחח עם עיתונאים, הרי שלקראת יום השישי האחרון הם שינו מדיניותם. האשה החשיפה היתה כה חשובה לה הפכה לאישה לתיקשורת.

אנשי הליכוד במקום נבהלו. גם הם הבינו לאיזה מלכודת הם נקלעו. או הגיע ג'קי, שומר שנשלח כביכול מתל-אביב, ממצודת זאב, כדי למנוע את התרת בנייה המישפחה. הוא ענה לטלפונים ומנע מורים להיכנס. בשבת הוציא הבית בעוגות שנשלחו לשושנה.

אחרי כך, במוצאי השבת, בא ח"כ רוני מילוא בטיסה מתל-אביב, לעורר את המישפחה. ליסה אמרה על אמה: "היא נורא אמיצה אם היא יכולה לעמוד ככל זה, אני גאה בה". ביום הראשון בבוקר מנעו קרוב מישפחה והבעל, גבי, מהעולם הזה לראיין את שושנה. בתחילה הסבירו שהם אינם רוצים לדבר עם עיתונאים, והודיעו שמי שמטפל מטעמם בנושא הוא שמעון עשור.

עשור הודיע חרימשמעית שהוא לא יתיר לבנייה המישפחה לדבר עם עיתונאים. "גם אני לא יודעים דבר ממה שפורסם, ועכשיו אנחנו בודקים זאת". היה נראה שהבעל, בעצה אחת עם הליכוד, מונעים מעיתונאים אפשרות להפריק את המידע שפורסם אודות שושנה ובו כוונת גם מונעים ממנה לצאת החוצה. בניסיון שני של העולם הזה לרובכ את בנייה המישפחה היה הבעל גבי כבר חסרי-סבלנות. הפעם הסביר שגם אם עשור יבקש מהם שידברו עם עיתונאים — הוא לא יסכים.

במדינה

מישטרה

הרופא מקפה מוקה"

חקירה של

עורכי-דין שהיו

בעבר אנשי-מישטרה

מעצרו של דויד רופא, בחשד כי שילם שוחד כדי להשיג החזרת רשיונות נהיגה וביטול האשמות נגד נהגים, קשור גם לשורה של עורכי-דין, שרופא נהג לעבוד איתם.

נציג המישטרה, שדרש את המשך מעצרו של רופא, סיפר כי החשוד, שהוא איש-מישטרה לשעבר, והיה תובע של מרחב הירקון ורן, פתח לעצמו "עסק" מפוקפק. הוא היה יושב בקפה מוקה בתל-אביב ונהגים מיקצועיים שהסתכנו בצרות מישפחיות היו פונים אליו לעזרה. הוא היה מבטיח להם הבטחות שונות ואומר כי יוכל להחזיר להם רשיונות נהיגה שנפסלו, ולהחליף סעיפי אישום בקלים יותר.

המישטרה עוקבת אחר עניין זה כבר זמן רב. ואף פתחו כבר ארבעה תיקים, שבהם נחקרו גם עורכי-דין. אולם עד היום לא הצליחה המישטרה לאסוף מספיק ראיות כדי להעמיד איש לדין. על כן שתלה המישטרה לאחורנה נהגים מיומנים, שבא לבקש את שירותיו של רופא. הנהג התבקש להביא איתו

שופט ולך

בפינקס זעורר, פתקים קטנטנים

500 דולר, שאותם סימנה עבורו המישטרה. את הכסף התבקש הנהג למסור לדין של עורכי-דין שאליו הביא אותו רופא.

רק עזרה במצוקה. אחרי שיצא רופא ממישרדו של עורכי-דין, נעצר על-ידי המישטרה וכניסו התגלו שלושה שטרות מסומנים של מאה דולר כל אחד. הוא חשוד בתיווך לשוחד. "או אם לא נגלה אדם שקיבל שוחד, כפי שאנו מקווים, הרי שהוא ייאשם בהוצאת כספים במישרה וטענות שואר". הצהיר נציג המישטרה לפני השופט דויד ולך. הוא הוסיף ואמר כי זו היתה שיטת העבודה של רופא, שהיה מציג את הנהג לעורכי-דין מסוים וגובה חלק משכר-השירות. "לבושתי, המשותף לכל עורכי-דין שאיתם עבד רופא, הוא כי הם אנשי מישטרה לשעבר", אמר נציג המישטרה והיה מוכן לפרט את שמותיהם כשהמישפט, אך השופט לא ראה בכך צורך בשלב זה.

בפני בית-הדין המשפט גם הוצג פנקס זעורר, מורכב מפתקים קטנטנים בכתב-ידו של רופא, שם לרובי נציג המישטרה, ניהל החשוד את הנהלת הספרים שלו. הסניגור, עורכי-דין מאיר שפציר, טען כי רופא איננו איש-מישטרה כבר יותר מחמש שנים, ולכן יש לנהוג בו

כמו בכל אורח אחר ולא להחמיר נגדו. כל מה שעשה היה שהיפנה נהגים במצוקה לעורכי-דין טובים שיכלו לעזור להם. אמר הסניגור וביקש לשחרר את רופא ממעצרו. בית הדין המישפט השתכנע כי יש עדיין מה לחקור בפרשה, והשאיר את רופא במעצר.

דרכי-אדם

גם הנאשם הוא קורבן

בתאונת דרכים קטלנית

גרם הנאשם למות גיסו

וחברו הטוב ובית-המישפט

התחשב בכך

זה אחד מהמקרים שבהם אני מתעבת את התפקיד שלי, אמרה התובעת כאשר יצאה מאולמו של שופט-התעבורה, הנאשם היה בחור צעיר אשר לפני חודשים אחרים נסע בשעת לילה מאוחרת ברחוב ראשי בתל-אביב ולא ציית לרמזור. בשעה כזו התנועה ברחובות היא רלילה מאוד והסכנה להתנגש במכונית אחרת נראית לרוב נהגים בלתי מציאותית. במכונית היו איתו גם גיסו, אשר הגיע לחופשת קיץ מחו"ל, וחברו הטוב ביותר. כאשר חצתה המכונית את הכביש פגעה בה מכונית גדולה שעברה את הכביש בצד שבו היה הרמזור ירוק. שני הנוסעים נהרגו והנהג נפצע.

זה יעוזר למישהו? למרות הסבל הגופני והנפשי שעבר על הנהג הוגש כתבי-אישום על נהיגה בלתי זהירה, ועל גרימת מוות לשני אנשים. הוא הועמד לדין והמישפט היה קשה לכל הצדדים. כאשר עלה הנאשם לטעון לעונש סיפר בכנות קורעת-לב על המשבר שחל כחיו מאז קרה המיקרה. "אחותי איננה מרבת איתי יותר מאז שגרמתי למותו של בעלה. מבחינה ריגשית היא לא מסוגלת לסלוח לי. זה מאוד כואב לי, אבל מה שמכאיב לי ביותר זה שדווקא בנה הקטן של אחותי, ילד הלומד בגן הילדים. הוא הפך פיתאום ליתום והילדים מדברים איתו על זה והוא סובל נורא".

אמרה התובעת: "פשוט לא עמדתי בפני צערו של הנאשם וכאבם של בני מישפחתו. ובכלל, האם זה יעזור למישהו אם הוא ילך לבית-סוהר? הוא ממילא כבר לא יכול להיענש יותר ממה שנענש. האם אחרים ייוהרו יותר בדרכים כאשר ישמעו שהוא נשפט למאסר?"

אבל החברה זקוקה לסיום מישפטי של הפרשה, ובית-הדין המשפט הטיל עליו מאסר. אך על תנאי כלכלי.

פלילים

להוריד את המיכנסיים

העד סיפר כי הנאשם ציווה

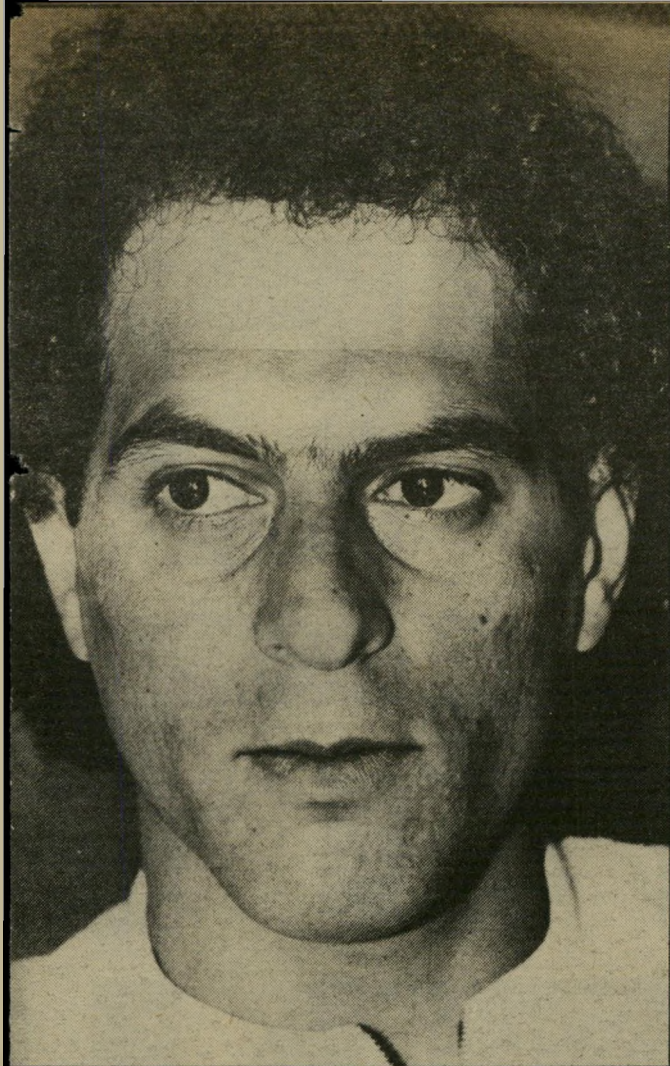
עליו להוריד את בגדיו ולשכב

על הארץ

פשטנו את בגדינו, כפי שהוא ציווה עלינו, והוא אמר לנו לעמוד עור שתי רקות אחרי שהוא הולך. אז קמנו, התלבשנו והלכנו הביתה. סיפרנו הכל לאבי והתלוננו במישטרה. כך העיד, בערבית, נער יפה מהכפר טייבה.

העד סיפר כי בדצמבר 1983, בשעה 11 בלילה, כאשר חזר יחד עם אחיו המבוגר ממנו בשנה לביתם בכפר, שמעו מישהו קורא להם. בהתחלה לא זיהו אתו כי היה שם חושך, אבל אחרי כך כשהתקרבו, לפי הקול ולפי הגובה זיהו את הנאשם, ג'אבר אוסמה, הוא אמר לנו להתפשט. הפשלנו את המיכנסיים רק לחצי. לא צעקנו ולא ניסינו לפתוח את הדלת ולהיכנס הביתה כי פחדנו. הנאשם אמר כי יורג אותנו.

אין לנו כל מריבה עם המישפחה של הנאשם ולו אין מריבה עם מישהו מבני-המשפחה, סיים העד.

בעל שני עופרי

להתגרש כדי לעזור

שש עבודה כפקידה, היא מצאה עבודה במישרדו של שמשון מורחי, שהיה אז סוחר מכוניות. הוא היה אז נשוי ואב לשני ילדים. ואחרי חודש של עבודה במישרדו החל מתייחס אל שוש כאל שושה שושה. כאשר יצאה פעם, בשעת הפסקת הצהריים שלה לאכול ארוחת-

ב עלי לא הסכים להתגרש ממני, והעמיד לי כל מיני תנאים. בסוף כבר לא היתה לי ברירה והסכמתי לכל. הוא דרש שאוותר על כל הרכוש המשותף שלנו — ויתרתי. הוא דרש שאוותר על תכשיטיי — ויתרתי. ואז הוא עוד העמיד תנאי אחד, שאחרי

גירושיים

תמורה

מיישפחלים

צהריים עם סוכן-ביטוח שהזמין אותה. ערך מורחי סצינת קינאה אימה כאשר חזרה. שוש רצתה לעזוב את מקום העבודה, אך מורחי ידבר אל ליבה שתישאר עד שימצא לה מחליפה, ומחליפה לא נמצאה תוך שלושה חודשים. הוא לא נתן לה לעזוב ושיכנע אותה להישאר לו. "הוריי רצו לשלוח אותי לקנדה, ואני רציתי לנסוע כדי לברוח ממנו, אבל הוא אמר לי שאם אסע לקנדה אחזור ללווייה של ההורים שלי. הוא סיפר לי שנשפט למאסר של שבע שנים, אבל ישב רק זמן קצר ואחר כך הועבר לבית-החולים אברבנאל ושחרר. הוא לחץ עלי כליכך ואני פחדתי נורא. בסוף הסכמתי. לא ראיתי

שנתגרש ואפילו אנשא שנית, אמשיך לקיים אתו יחסים פעמיים בשבוע. גם לתנאי הזה הסכמתי, כי אחרת לא הייתי מקבלת את הגט", כך סיפרה שושנה ("שוש") עופרי. על בעלה לשעבר, שמשון מורחי, הם התגרשו ב-1983, אחרי שהיו ונשואים כשמונה שנים, אך מורחי המבוגר משוש 20 שנה בערך, בעל מפוקפק ברוחב הירקון, לא חשב לרוגע עבר פלילי, אנאלפנית ומנהל בר אסע לקנדה אחזור ללווייה של ההורים שלי. הוא סיפר לי שנשפט למאסר של שבע שנים, אבל ישב רק זמן קצר ואחר כך הועבר לבית-החולים אברבנאל ושחרר. הוא לחץ עלי כליכך ואני פחדתי נורא. בסוף הסכמתי. לא ראיתי